

έστ!

Ιερέας ο ένας λαϊκός ο άλλος (φίλοι και

κουμπάροι) επέστρεφαν από το Άγιο Όρος.

Δάφνη, Σταυρονικήτα, Διονυσίου η σύντομη διαδρομή ...για να γεμίσουν οι μπαταρίες.

Στο λεωφορείο της επιστροφής ανάμεσα στα σχόλια των ημερών για το όρος...

Ιερέας: Να σου πω κάτι, δεν θα το πιστέψεις.

Λαϊκός: Πες μου, τι είναι;

Ιερέας: Μια φορά είχα πάει σε μια αγρυπνία σ' ένα γνωστό μου στη Θήβα. Ήμαστε πολλοί παπάδες γιατί γιόρταζε η Εκκλησία, αλλά και ο κόσμος έφθανε μέχρι το δρόμο. Στην ώρα της Θείας κοινωνίας ετοιμάσαμε τέσσερα Άγια ποτήρια για να μην καθυστερούμε τον κόσμο, άλλωστε είχε περάσει η ώρα.

Εγώ κάπως καθυστέρησα, με φώναξε ο Δεσπότης κάτι να μου πει και άργησα να βγω στον κόσμο για να τους κοινωνήσω.

Βγαίνοντας τελικά ίσα που πρόλαβα και κοινώνησα πέντε- έξι.

Το ποτήρι ήταν γεμάτο μέχρι πάνω και έτσι το κατέλυσα μόνος. Χαιρέτισα τους πατέρες και έφυγα γρήγορα, είχα άλλωστε και διαδρομή μέχρι την Αθήνα.

Ιερέας: Ακούς ή κοιμήθηκες;

Λαϊκός: Έλα, συνέχισε.

Ιερέας: Βγαίνοντας από την Θήβα να σου κι' ένα περιπολικό της τροχαίας να μου κάνει σήμα να σταματήσω.

Αστυνομικοί: Καλησπέρα πάτερ, πως κι' από δω;

Ιερέας: Επιστρέφω στην Αθήνα.

Αστυνομικοί: Γυρνάνε και οι παπάδες την νύχτα;

Ιερέας: Βρε ευλογημένε σε αγρυπνία ήμουν με τον π. Ν στην Εκκλησία σας που γιορτάζει.

Αστυνομικοί: Μια και σε σταματήσαμε, να κάνουμε ένα αλκοτέστ.

Ιερέας: Όπως νομίζετε παιδιά.

Ετοίμαζαν οι Αστυνομικοί το αλκοτέστ, σβούρα το μυαλό του παπά - γεμάτο το Άγιο ποτήρι, το κατέλυσα μόνος μου ...λες ; μπα όχι... έχει ο Θεός.

Αστυνομικοί: Φύσα παπά.

Ιερέας : Ορίστε φύσηξα, πάρτο.

Αστυνομικοί: Αρνητικό, δεν μου λες παπά δεν πίνεις καθόλου κρασί, ο δείκτης είναι κάτω από τα φυσιολογικά, άντε στο καλό.

Ιερέας: Καληνύχτα παιδιά.

Ξεμάκρυνε ο παπάς, σαν άνθρωπος ίσως κάποιο δευτερόλεπτο παλαντζάρισε η ψυχή του, μα σαν ιερεύς χάιδεψε λίγο το στήθος του, ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του και ένα "Δόξα Σοι ο Θεός" έσκισε τον Ουρανό και έφτασε στο θρόνο του Θεού.

Ιερέας: Κατάλαβες ή κοιμάσαι τόση ώρα;

Λαϊκός: Κατάλαβα πάτερ...κατάλαβα!

Είχε γυρίσει ο λαϊκός προς το παράθυρο, και ένα δάκρυ χαράς και ευγνωμοσύνης για τον Θεό γλίστρησε απ' τα μάτια, ένοιωθε τώρα μες τα κατάβαθα της ψυχής η πίστη του μέσα του να μην είχε κολληθεί απλώς, αλλά πακτώθηκε, έγινε... ένα με τον Ενα!

Χ.

Υ.Γ

Το πιο πάνω είναι αληθινό γεγονός.

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr